

Repertoriul jurisprudenței

HOTĂRÂREA TRIBUNALULUI (Camera a treia)

28 ianuarie 2015*

„Concurență — Procedură administrativă — Piața europeană a peroxidului de hidrogen și a perboratului — Publicarea unei decizii de constatare a unei încălcări a articolului 81 CE — Respingerea unei cereri de aplicare a regimului de confidențialitate în privința informațiilor furnizate Comisiei în temeiul comunicării privind cooperarea — Obligația de motivare — Confidențialitate — Secret profesional — Încredere legitimă”

În cauza T-345/12,

Akzo Nobel NV, cu sediul în Amsterdam (Țările de Jos),

Akzo Chemicals Holding AB, cu sediul în Nacka (Suedia),

Eka Chemicals AB, cu sediul în Bohus (Suedia),

reprezentate de C. Swaak și de R. Wesseling, avocați,

reclamante,

împotriva

Comisiei Europene, reprezentată de C. Giolito, de M. Kellerbauer și de G. Meessen, în calitate de agenți,

pârâtă,

susținută de

CDC Hydrogene Peroxide Cartel Damage Claims (CDC Hydrogene Peroxide), cu sediul în Bruxelles (Belgia), reprezentată de T. Funke, avocat,

intervenientă,

având ca obiect o cerere de anulare a Deciziei C(2012) 3533 final a Comisiei din 24 mai 2012 de respingere a cererii de aplicare a regimului de confidențialitate formulate de Akzo Nobel, Akzo Chemicals Holding și Eka Chemicals în temeiul articolului 8 din Decizia 2011/695/UE a președintelui Comisiei din 13 octombrie 2011 privind funcția și mandatul consilierului-auditor în anumite proceduri în domeniul concurenței (cazul COMP/38.620 – Peroxid de hidrogen și perborat),

TRIBUNALUL (Camera a treia),

compus din domnii S. Papasavvas, președinte, N. J. Forwood (raportor) și E. Bieliūnas, judecători,

* Limba de procedură: engleza.

grefier: doamna S. Spyropoulos, administrator,

având în vedere procedura scrisă și în urma ședinței din 9 aprilie 2014,

pronunță prezenta

Hotărâre

Istoricul cauzei

- 1 La 3 mai 2006, Comisia Comunităților Europene a adoptat Decizia C(2006) 1766 final privind o procedură de aplicare a articolului 81 [CE] și a articolului 53 din Acordul privind SEE împotriva Akzo Nobel NV, Akzo Chemicals Holding AB, Eka Chemicals AB, Degussa AG, Edison SpA, FMC Corporation, FMC Foret SA, Kemira OYJ, L'Air Liquide SA, Chemoxal SA, Snia SpA, Caffaro Srl, Solvay SA/NV, Solvay Solexis SpA, Total SA, Elf Aquitaine SA și Arkema SA (cazul COMP/38.620 – Peroxid de hidrogen și perborat) (denumită în continuare „decizia PHP”).
- 2 În decizia PHP, Comisia a constatat printre altele că Akzo Nobel, Akzo Chemicals Holding și Eka Chemicals, reclamantele, participaseră la o încălcare a articolului 81 CE pe teritoriul Spațiului Economic European (SEE), împreună cu 14 alte societăți active în sectorul peroxidului de hidrogen și al perboratului. Prin urmare, reclamantelor le-a fost aplicată, în solidar, o amendă de 25,2 milioane de euro.
- 3 În anul 2007, o primă versiune neconfidențială a deciziei PHP a fost publicată pe site-ul internet al Direcției Generale (DG) „Concurență” a Comisiei (denumită în continuare „DG COMP”).
- 4 Într-o scrisoare adresată reclamantelor la 28 noiembrie 2011, Comisia le-a informat în legătură cu intenția sa de a publica o nouă versiune, neconfidențială, mai detaliată a deciziei PHP, care să reia integralitatea conținutului deciziei menționate cu excepția informațiilor confidențiale. Cu această ocazie, Comisia a solicitat reclamantelor să identifice în decizia PHP informațiile pentru care intenționau să solicite aplicarea regimului de confidențialitate.
- 5 După ce au constatat că versiunea mai detaliată a deciziei PHP pe care Comisia intenționa să o publice conținea un număr mare de informații furnizate în cadrul unei cereri întemeiate pe Comunicarea Comisiei privind imunitatea la amenzi și reducerea quantumului amenzilor în cauzele referitoare la înțelegeri (JO 2002, C 45, p. 3, denumită în continuare „Comunicarea privind cooperarea din 2002”), reclamantele au informat Comisia, printr-o scrisoare din 9 ianuarie 2012, că se opuneau propunerii sale pentru motivul că publicarea avută în vedere ar aduce intereselor lor o atingere gravă și ireversibilă. Reclamantele au solicitat Comisiei, prin urmare, cu titlu principal, să își reconsidere intenția de a publica o nouă versiune neconfidențială mai detaliată a deciziei PHP și, în subsidiar, să omită în această publicare o serie de informații pe care le considerau confidențiale.
- 6 Prin scrisoarea din 15 martie 2012, Comisia a informat reclamantele că accepta cererea lor de eliminare din noua versiune neconfidențială destinată publicării toate informațiile care permiteau în mod direct sau indirect identificarea sursei informațiilor transmise în temeiul Comunicării privind cooperarea din 2002. În schimb, Comisia a apreciat că nu era justificată acordarea beneficiului confidențialității în privința celorlalte informații pentru care reclamantele solicitaseră aplicarea regimului de confidențialitate.
- 7 Punând în aplicare posibilitatea prevăzută de Decizia 2011/695/UE a președintelui Comisiei din 13 octombrie 2011 privind funcția și mandatul consilierului-auditor în anumite proceduri în domeniul concurenței (JO L 275, p. 29, denumită în continuare „decizia privind funcția și mandatul

consilierului-auditor”), reclamantele au sesizat consilierul-auditor pentru ca acesta să excludă din versiunea neconfidențială destinată publicării orice informație pe care o furnizaseră în temeiul comunicării privind cooperarea din 2002.

Decizia atacată

- 8 Prin Decizia C(2012) 3533 final din 24 mai 2012 (denumită în continuare „decizia atacată”), consilierul-auditor a respins, în numele Comisiei, cererile de aplicare a regimului de confidențialitate introduse de reclamante și, în consecință, a autorizat publicarea de informații comunicate de ele Comisiei cu scopul de a beneficia de programul de clemență al acesteia.
- 9 În decizia atacată, consilierul-auditor a subliniat mai întâi limitele mandatului său, care i-ar fi permis numai să examineze dacă o informație trebuia să fie considerată confidențială, iar nu să remedieze o încălcare pretinsă a așteptărilor legitime ale reclamantelor față de Comisie.
- 10 Pe de altă parte, consilierul-auditor a arătat că reclamantele se opuneau publicării unei noi versiuni neconfidențiale mai detaliate a deciziei PHP pentru simplul motiv că aceasta cuprindea informații furnizate în aplicarea Comunicării privind cooperarea din 2002. Or, potrivit consilierului-auditor, Comisia dispune de o largă marjă de apreciere pentru a decide să publice mai mult decât esența deciziilor sale. În plus, trimiteri la documente cuprinse în dosarul administrativ nu ar constitui, în sine, secrete de afaceri sau alte informații confidențiale.
- 11 Potrivit consilierului-auditor, reclamantele nu au demonstrat că publicarea de informații pe care le comunicaseră Comisiei pentru a beneficia de clemența acesteia era de natură să le cauzeze un prejudiciu grav. Interesul unei întreprinderi căreia Comisia i-a aplicat o amendă pentru încălcarea dreptului concurenței ca detaliile comportamentului ilicit care îi este imputat să nu fie divulgate publicului nu ar merita, în orice caz, o protecție specială. Consilierul-auditor a amintit, cu privire la acest aspect, că acțiunile în despăgubire făceau parte integrantă din politica Uniunii Europene în materie de concurență și că, în consecință, reclamantele nu puteau invoca un interes legitim de a fi protejate împotriva riscului de a face obiectul unor astfel de acțiuni, din cauza participării lor la cartelul vizat de decizia PHP.

Procedura și concluziile părților

- 12 Prin cererea introductivă primită la grefa Tribunalului la 3 august 2012, reclamantele au introdus prezenta acțiune.
- 13 Prin Ordonanța din 16 noiembrie 2012, Akzo Nobel și alții/Comisia (T-345/12 R), președintele Tribunalului a decis, pe de o parte, să suspende executarea deciziei atacate și, pe de altă parte, să oblige Comisia să se abțină de la publicarea unei versiuni a deciziei PHP care ar fi mai detaliată, în ceea ce privește reclamantele, decât cea publicată pe site-ul internet al DG COMP în anul 2007.
- 14 Prin actul depus la grefa Tribunalului la 10 ianuarie 2013, Comisia a solicitat Tribunalului să judece cu prioritate prezenta cauză, în temeiul articolului 55 alineatul (2) din Regulamentul de procedură al Tribunalului.
- 15 Prin Ordonanța președintelui Camerei a doua a Tribunalului din 7 iunie 2013 a fost admisă cererea de intervenție în susținerea concluziilor Comisiei formulată de CDC Hydrogene Peroxide Cartel Damage Claims (CDC Hydrogene Peroxide).
- 16 Întrucât compunerea camerelor Tribunalului a fost modificată, judecătorul raportor a fost repartizat la Camera a treia, căreia, în consecință, i-a fost atribuită prezenta cauză.

- 17 Pe baza raportului judecătorului raportor, Tribunalul (Camera a treia) a decis deschiderea procedurii orale fără să admită cererea de judecare cu prioritate a cauzei prezentată de Comisie. În cadrul măsurilor de organizare a procedurii, Tribunalul a solicitat de asemenea prezentarea unor documente de către reclamante. Acestea au prezentat documentele solicitate în termenul acordat.
- 18 Pledoariile părților și răspunsurile acestora la întrebările orale adresate de Tribunal au fost ascultate în ședința din 9 aprilie 2014.
- 19 Reclamantele solicită Tribunalului:
- anularea în tot sau în parte a deciziei atacate;
  - în cazul în care Tribunalul consideră că decizia atacată implică o autorizație de acces întemeiată pe Regulamentul (CE) nr. 1049/2001 al Parlamentului European și al Consiliului din 30 mai 2001 privind accesul public la documentele Parlamentului European, ale Consiliului și ale Comisiei (JO L 145, p. 43, Ediție specială, 01/vol. 3, p. 76), anularea deciziei care cuprinde o astfel de autorizație;
  - obligarea Comisiei la plata cheltuielilor de judecată.
- 20 În ședință, reclamantele, ca răspuns la o întrebare a Tribunalului, au indicat că renunțau la cel de al doilea capăt de cerere, fapt ce a fost consemnat în procesul-verbal al ședinței.
- 21 Comisia și intervenienta solicită Tribunalului:
- respingerea în totalitate a acțiunii;
  - obligarea reclamantelor la plata cheltuielilor de judecată.

În drept

Cu privire la admisibilitate

- 22 Comisia susține, în esență, că, în măsura în care s-ar considera că scrisoarea pe care a adresat-o reclamantelor la 28 noiembrie 2011 cuprindea o decizie formală de a publica o versiune neconfidențială mai detaliată a deciziei PHP, respectivele reclamante ar fi decăzute din dreptul de a contesta legalitatea unei astfel de decizii în cadrul prezentei acțiuni, întrucât nu au solicitat anularea sa în termenul fixat la articolul 263 al șaselea paragraf TFUE.
- 23 În această privință, trebuie arătat că, deși este, desigur, adevărat că, în scrisoarea adresată la 28 noiembrie 2011, Comisia a informat reclamantele că „decisese recent” să publice o nouă versiune a deciziei PHP mai detaliată decât cea disponibilă pe site-ul internet al DG COMP din anul 2007, obiectul acestui demers era acela de a permite reclamantelor să solicite omiterea într-o astfel de publicare a unor eventuale secrete de afaceri în privința lor sau a altor informații confidențiale, în conformitate cu explicațiile furnizate în anexa III la scrisoarea menționată. Aceasta din urmă nu conținea de altfel poziția definitivă a Comisiei cu privire la aspectele de confidențialitate care se găsesc în centrul prezentului litigiu.

- 24 Acest lucru explică de altfel faptul că Comisia, în scrisoarea pe care a adresat-o reclamantelor la 15 martie 2012, nu a invocat caracterul definitiv al unei decizii de publicare pretins conținută în scrisoarea sa din 28 noiembrie 2011, ci mai degrabă le-a invitat să sesizeze consilierul-auditor în cazul în care doreau să conteste respingerea de către DG COMP a majorității cererilor lor de confidențialitate.
- 25 Mai trebuie să se arate că, în urma adoptării deciziei atacate, ca răspuns la o cerere a reclamantelor, Comisia a adresat consiliului acestora din urmă un e-mail din care rezultă că decizia menționată era singura luată în privința lor în materie și că aceasta reflecta poziția sa definitivă.
- 26 Rezultă că acțiunea este admisibilă.

Cu privire la fond

- 27 În susținerea concluziilor prin care se urmărește anularea deciziei atacate, reclamantele invocă trei motive. Primul motiv este întemeiat pe o încălcare a obligației de motivare și a dreptului reclamantelor la bună administrare, cel de al doilea, pe o încălcare a obligației de confidențialitate care rezultă din cuprinsul articolului 339 TFUE și al articolului 28 alineatul (2) din Regulamentul (CE) nr. 1/2003 al Consiliului din 16 decembrie 2002 privind punerea în aplicare a normelor de concurență prevăzute la articolele [101 TFUE] și [102 TFUE] (JO 2003, L 1, p. 1, Ediție specială, 08/vol. 1, p. 167) și, cel de al treilea, pe o încălcare a așteptărilor legitime ale reclamantelor, a principiului securității juridice, precum și a principiului bune administrări.

Cu privire la primul motiv, întemeiat pe insuficiența motivării și pe o încălcare a dreptului la bună administrare

- 28 Reclamantele susțin că decizia atacată nu este motivată în mod adecvat și încalcă, prin urmare, articolul 296 TFUE, precum și dreptul la bună administrare garantat de articolul 41 alineatul (2) din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene. Reclamantele susțin mai întâi în această privință că decizia atacată nu le permite să înțeleagă motivele care justifică respingerea argumentelor întemeiate pe așteptările lor legitime, prezentate în susținerea cererilor lor de aplicare a regimului de confidențialitate. Apoi, reclamantele susțin că decizia atacată nu răspunde la argumentul lor potrivit căruia publicarea avută în vedere de Comisie se îndepărtează de practica administrativă anterioară a acesteia. În sfârșit, reclamantele arată că nivelul de motivare impus în speță este ridicat, întrucât decizia atacată se îndepărtează de abordarea reținută de Comisie în anul 2007, care a constat în publicarea unei versiuni neconfidențiale a deciziei PHP cu excluderea informațiilor în privința cărora reclamantele solicitaseră aplicarea tratamentului confidențial.
- 29 Comisia susține că decizia atacată, analizată în contextul său, este motivată suficient.
- 30 În temeiul unei jurisprudențe constante, obligația de a motiva o decizie individuală are ca scop să dea posibilitatea instanței Uniunii să își exercite controlul asupra legalității deciziei și să acorde persoanei interesate o indicație suficientă pentru a afla dacă decizia este bine fundamentată sau dacă este, eventual, afectată de un viciu ce permite contestarea validității sale, fiind precizat că întinderea acestei obligații depinde de natura actului în cauză și de contextul adoptării sale (Hotărârea Curții din 9 noiembrie 1983, *Nederlandsche Banden-Industrie-Michelin/Comisia*, 322/81, Rec., p. 3461, punctul 14, și Hotărârea Tribunalului din 11 decembrie 1996, *Van Megen Sports/Comisia*, T-499/95, Rec., p. II-1799, punctul 51).
- 31 Astfel, deși, în temeiul articolului 296 TFUE, Comisia este obligată să menționeze elementele de fapt și de drept de care depinde justificarea legală a deciziei și considerentele care au condus-o la adoptarea acesteia, nu este obligatoriu ca motivarea să specifice toate elementele de fapt și de drept pertinente, în măsura în care problema dacă motivarea unui act îndeplinește cerințele acestei dispoziții trebuie

apreciată nu numai prin prisma modului de redactare, ci și în raport cu contextul actului, precum și cu ansamblul normelor juridice care reglementează materia respectivă (a se vedea Hotărârea Curții din 2 aprilie 1998, Comisia/Sytraval și Brink's France, C-367/95 P, Rec., p. I-1719, punctul 63 și jurisprudența citată, și Hotărârea Tribunalului din 26 octombrie 2012, CF Sharp Shipping Agencies/Consiliul, T-53/12, punctul 37). În special, un act cauzator de prejudiciu este suficient motivat atunci când intervine într-un context cunoscut de persoana interesată, care îi permite acesteia să înțeleagă cuprinsul măsurii adoptate în privința sa (Hotărârea Tribunalului din 15 aprilie 2011, Republica Cehă/Comisia, T-465/08, Rep., p. II-1941, punctul 163).

- 32 Această obligație de motivare este pusă în aplicare la articolul 8 alineatul (2) din decizia privind funcția și mandatul consilierului-auditor coroborat cu alineatul (3) al acestei dispoziții, în ceea ce privește deciziile pe care consilierul-auditor trebuie să le ia referitor la cererile de aplicare a tratamentului confidențial cu privire la anumite informații în cadrul procedurilor de aplicare a normelor de concurență.
- 33 În speță, reiese atât din scrisorile reclamantelor din 8 decembrie 2011 și din 9 ianuarie 2012, adresate DG COMP, cât și din scrisoarea pe care acestea au adresat-o consilierului-auditor la 10 aprilie 2012 că reclamantele au susținut în cursul procedurii administrative că publicarea unei versiuni a deciziei PHP conținând informații pe care acestea le comunicaseră voluntar pentru a beneficia de aplicarea Comunicării privind cooperarea din 2002 le-ar încălca așteptările legitime. În plus, reiese din aceleași scrisori că reclamantele au arătat că o astfel de publicare s-ar îndepărta de practica administrativă anterioară a Comisiei, constând în nedivulgarea către terți a informațiilor care erau comunicate acesteia de întreprinderi în cadrul programului de clemență.
- 34 Cu privire la acest aspect, trebuie arătat că, deși consilierul-auditor nu a răspuns pe fond în mod specific la fiecare dintre aceste argumente, motivul acestei conduite era, așa cum reiese în esență din Hotărârea Tribunalului din 28 ianuarie 2015, Evonik Degussa/Comisia (T-341/12, punctele 42-44 și 58), acela de a respecta limitele mandatului care i-a fost conferit de președintele Comisiei în temeiul articolului 8 din decizia privind funcția și mandatul consilierului-auditor.
- 35 Dar decizia atacată a fost adoptată la capătul unei proceduri administrative în cursul căreia Comisia a fost solicitată să răspundă la obiecțiile de principiu invocate de reclamante cu privire la publicarea avută în vedere care depășeau cadrul competențelor consilierului-auditor.
- 36 În aceste împrejurări și pentru a garanta o protecție jurisdicțională efectivă reclamantelor, decizia atacată trebuie să fie analizată în contextul care a condus la adoptarea sa și să se considere, prin urmare, că decizia menționată include în mod implicit, dar necesar luările de poziție ale Comisiei în legătură cu publicarea avută în vedere, exprimate prin intermediul DG COMP, în măsura în care acestea privesc aspecte care nu fac parte din mandatul consilierului-auditor.
- 37 Or, decizia atacată, analizată în acest mod, permite reclamantelor să înțeleagă elementele de fapt și de drept de care depinde justificarea sa legală.
- 38 Astfel, în primul rând, în scrisoarea pe care a adresat-o reclamantelor la 28 noiembrie 2011, Comisia și-a justificat intenția de a publica o nouă versiune neconfidențială mai detaliată a deciziei PHP prin raportare la un obiectiv de transparență. De altfel, într-o scrisoare adresată reclamantelor la 20 decembrie 2011, Comisia a precizat, în esență, că publicarea avută în vedere trebuia să fie interpretată în lumina unei cereri de acces la versiunea confidențială a deciziei PHP, formulată în temeiul Regulamentului nr. 1049/2001.
- 39 În al doilea rând, deși este, desigur, adevărat că consilierul-auditor și-a declinat competența de a examina o eventuală încălcare a așteptărilor legitime ale reclamantelor, pentru motivul că o asemenea examinare ar fi depășit limitele mandatului său întemeiat pe articolul 8 din decizia privind funcția și

mandatul consilierului-auditor, Comisia a răspuns totuși în mod expres, în scrisoarea adresată de DG COMP reclamantelor la 15 martie 2012, la argumentul acestora potrivit căruia publicarea în litigiu le-ar încălca așteptările legitime.

- 40 Rezultă, în acest sens, din scrisoarea menționată, în esență, că, în cadrul analizei obiecțiilor de principiu la publicarea în litigiu, Comisia a considerat că îi revenea sarcina de a pune în balanță în special protecția obiectivelor activităților sale de investigație, vizată de excepția de la principiul transparenței prevăzută la articolul 4 alineatul (2) a treia liniuță din Regulamentul nr. 1049/2001, și interesele legitime ale părților. Pe de altă parte, Comisia a arătat că un document nu beneficia de protecție prin simplul fapt că fusese comunicat în cadrul unei cereri de clemență și că publicarea avută în vedere nu aducea atingere obiectivelor activităților sale de investigație. Comisia a subliniat totodată că trebuia să se țină seama în speță de articolul 4 alineatul (7) din Regulamentul nr. 1049/2001, în temeiul căruia excepțiile de la dreptul la acces la documentele vizate la primele trei alineate ale acestui articol se aplicau doar în perioada în care protecția prevăzută la acest articol se justifică prin conținutul documentului. Comisia a dedus de aici că publicarea în litigiu nu ar constitui o încălcare a încrederii legitime a reclamantelor.
- 41 În al treilea rând, decizia atacată menționează mai multe elemente în susținerea respingerii cererilor de confidențialitate formulate de reclamante. Consilierul-auditor a subliniat în această decizie, cu titlu introductiv, că trimiteri la documente cuprinse în dosarul administrativ nu constituiau, în sine, secrete de afaceri sau alte informații de natură confidențială. Respingerea cererilor de confidențialitate a fost apoi justificată, *primo*, prin marja largă de apreciere de care ar beneficia Comisia pentru a publica mai mult decât esența deciziilor pe care le adoptă în temeiul articolului 23 din Regulamentul nr. 1/2003, *secundo*, prin împrejurarea că reclamantele nu demonstraseră că publicarea informațiilor pe care le comunicaseră Comisiei în temeiul Comunicării privind cooperarea din 2002 risca să le cauzeze un prejudiciu grav și, *tertio*, prin faptul că, și dacă se presupune că un asemenea risc ar fi stabilit, ar reieși din jurisprudență că interesul reclamantelor ca detaliile participării lor la o încălcarea să nu fie cunoscute de către public nu era demn de protecție.
- 42 Constatările operate la punctul precedent conduc totodată la respingerea argumentului reclamantelor potrivit căruia decizia atacată nu ar expune motivele care justifică derogarea în speță de la practica administrativă anterioară a Comisiei. Astfel, chiar dacă se presupune că este stabilită practica administrativă anterioară la care fac trimitere reclamantele, decizia atacată, considerată în contextul adoptării sale, furnizează suficiente elemente de natură să le permită să înțeleagă motivele pentru care Comisia a decis în speță să se îndepărteze de la aceasta.
- 43 În sfârșit, în ceea ce privește argumentul reclamantelor potrivit căruia nivelul de motivare cerut în speță ar fi mai ridicat decât de obicei întrucât decizia atacată autorizează publicarea de informații considerate anterior de Comisie drept confidențiale, acesta trebuie să fie respins ca inoperant. Astfel, chiar dacă se presupune că o asemenea înăsprire a obligației de motivare ar fi justificată, ar trebui să se considere că, ținând seama atât de natura argumentelor prezentate de reclamante consilierului-auditor în scrisoarea din 10 aprilie 2012, cât și de contextul în care a fost adoptată decizia atacată, cunoscut de reclamante, decizia menționată expune în mod suficient de clar și de precis motivele pentru care s-a decis, în speță, ca informațiile în litigiu să nu mai fie considerate confidențiale.
- 44 Prin urmare, susținerea reclamantelor potrivit căreia decizia atacată este insuficient motivată nu poate fi primită. Întrucât, în plus, reclamantele nu au arătat în ce mod critica lor întemeiată pe nerespectarea dreptului la bună administrare s-ar distinge de argumentația lor vizând denunțarea insuficienței motivării deciziei atacate, nici critica menționată nu poate fi primită. În consecință, primul motiv trebuie respins.

Cu privire la al doilea motiv, întemeiat pe o încălcare a obligației de confidențialitate care rezultă din articolul 339 TFUE și din articolul 28 alineatul (2) din Regulamentul nr. 1/2003

- 45 Reclamantele susțin că decizia atacată încalcă obligația de confidențialitate care incumbă Comisiei în temeiul articolului 339 TFUE și al articolului 28 alineatul (2) din Regulamentul nr. 1/2003. În acest sens, ar rezulta din jurisprudență că informațiile comunicate voluntar Comisiei de întreprinderi trebuie să poată beneficia de o protecție împotriva dezvăluirii. Or, informațiile pentru care reclamantele au solicitat aplicarea tratamentului confidențial în speță ar fi fost comunicate voluntar de acestea Comisiei pentru a beneficia de prevederile Comunicării privind cooperarea din 2002.
- 46 Reclamantele se referă de asemenea în această privință la articolul 30 din Regulamentul nr. 1/2003, în temeiul căruia Comisia trebuie să ia în considerare, cu ocazia publicării deciziilor sale, interesul legitim al întreprinderilor privind protejarea secretelor lor de afaceri, precum și la articolul 16 alineatul (1) din Regulamentul (CE) nr. 773/2004 al Comisiei din 7 aprilie 2004 privind desfășurarea procedurilor puse în aplicare de Comisie în temeiul articolelor 81 [CE] și 82 [CE] (JO L 123, p. 18, Ediție specială, 08/vol. 1, p. 242), în temeiul căruia secretele de afaceri și alte informații confidențiale nu sunt comunicate sau puse la dispoziție.
- 47 Reclamantele susțin și că informațiile pe care le-au comunicat în temeiul comunicării privind cooperarea din 2002 intră în categoria secretului profesional.
- 48 Astfel, această comunicare ar prevedea, în special la punctele 29, 32 și 33, aplicarea tratamentului confidențial pentru informațiile conținute în cererile de clemență. Protecția acordată acestor informații ar fi confirmată de punctul 6 din Comunicarea Comisiei privind imunitatea la amenzi și reducerea cuantumului amenzilor în cauzele referitoare la înțelegeri (JO 2006, C 298, p. 17, Ediție specială 08/vol. 5, p. 3, denumită în continuare „Comunicarea privind cooperarea din 2006”). Mai mult, ar trebui să se țină seama de faptul că aceste informații au fost comunicate Comisiei cu titlu oficial, că ele sunt cunoscute numai de un număr limitat de persoane și că divulgarea lor ar aduce grave prejudicii reclamantelor întrucât le-ar dezavantaja în mod semnificativ în raport cu alți destinatari ai deciziei PHP, care nu au cooperat cu Comisia, în cadrul unor acțiuni în despăgubire introduse împotriva lor. Pentru aceste motive, natura confidențială a acestor informații nu ar fi afectată de trecerea timpului, spre deosebire de informațiile sensibile din punct de vedere comercial în sensul restrâns al termenului. Interesul reclamantelor ca respectivele informații să nu fie divulgate ar fi, pe de altă parte, demn de protecție întrucât tratamentul confidențial al informațiilor menționate constituie o condiție esențială a bunei funcționări a programului de clemență al Comisiei și, prin urmare, a efectivității dreptului Uniunii în materie de înțelegeri.
- 49 Reclamantele contestă în acest context abordarea Comisiei constând în a oferi protecție numai documentelor comunicate în cadrul cererilor de clemență sau al declarațiilor efectuate de o solicitantă a clemenței, cu excluderea informațiilor pe care le conțin aceste documente și declarații. Potrivit reclamantelor, această abordare încalcă dreptul fundamental la protecția secretului profesional, garantat de articolul 339 TFUE. În ședință, reclamantele au adăugat că publicarea versiunii neconfidențiale mai detaliate avută în vedere de Comisie ar însemna eludarea excepțiilor de la dreptul de acces la documentele instituțiilor prevăzute de Regulamentul nr. 1049/2001, precum și a regulilor specifice de acces la dosarele de investigație în materia înțelegerilor prevăzute de Regulamentul nr. 1/2003.
- 50 În sfârșit, potrivit reclamantelor, publicarea versiunii neconfidențiale a deciziei PHP în anul 2007 răspunde deja obiectivului ca publicul în general să fie informat cu privire la motivele pe care se bazează decizia menționată. Prin publicarea unei versiuni neconfidențiale mai complete a deciziei PHP, Comisia ar încerca în realitate să faciliteze acțiunea în despăgubire introdusă de intervenientă la Landgericht Dortmund (Tribunalul Regional din Dortmund, Germania). Decizia atacată ar reflecta în această privință o schimbare mai generală a politicii Comisiei privind publicarea în materie de înțelegeri, destinată să asiste solicitanții în acțiunile în despăgubire intentate împotriva participanților

la acest tip de încălcări ale dreptului concurenței. În lipsa unei reforme a cadrului juridic aplicabil, decizia de a publica o versiune neconfidențială mai detaliată a deciziei PHP nu ar fi însă justificată. Articolul 28 alineatul (1) din Regulamentul nr. 1/2003 ar interzice, astfel, utilizarea unor informații colectate în cadrul investigației în scopuri străine de aceasta și ar proteja, prin urmare, interesele întreprinderilor implicate în investigațiile Comisiei împotriva utilizării unor asemenea informații în cadrul acțiunilor civile. Reclamantele au mai adăugat în ședință, în esență, că, în orice caz, interesul eventualelor victime ale unei înțelegeri de a obține informații precise în legătură cu derularea acesteia era protejat suficient prin posibilitatea de care dispuneau instanțele naționale de a solicita Comisiei să le comunice informații de acest tip.

- 51 Comisia și intervenienta contestă această argumentație.
- 52 În această privință, Tribunalul arată, cu titlu introductiv, că argumentele privind o încălcare a încrederii legitime pretins dobândite de reclamante pe baza comunicărilor privind cooperarea din 2002 și din 2006, precum și prin practica anterioară a Comisiei, invocate în susținerea celui de al doilea motiv, se confundă, în esență, cu o parte din argumentația dezvoltată în susținerea celui de al treilea motiv. Aceste argumente sunt examinate, prin urmare, în acest cadru.
- 53 Trebuie amintit în continuare că, potrivit articolului 339 TFUE, membrii instituțiilor Uniunii, membrii comitetelor, precum și funcționarii și agenții Uniunii sunt obligați, chiar și după încetarea funcțiilor lor, să nu divulge informațiile care, prin natura lor, constituie secret profesional și îndeosebi informații referitoare la întreprinderi și la relațiile lor comerciale sau la elementele de preț de cost.
- 54 Potrivit articolului 28 alineatul (1) din Regulamentul nr. 1/2003, informațiile colectate de Comisie în cursul investigațiilor pe care aceasta le desfășoară în temeiul regulamentul menționat, în aplicarea articolelor 17-22 din acesta, pot fi utilizate, fără a aduce atingere articolelor 12 și 15 din același regulament, doar pentru scopul în care au fost obținute. Articolul 28 alineatul (2) din Regulamentul nr. 1/2003, care completează regula de conduită prevăzută la articolul 339 TFUE în domeniul aplicării regulamentul menționat, precizează printre altele că, fără a se aduce atingere cooperării dintre Comisie și autoritățile de concurență ale statelor membre, precum și posibilității destinatarilor unei comunicări privind obiecțiunile de a consulta dosarul investigației, Comisia și autoritățile menționate, funcționarii acestora, reprezentanții oficiali și alte persoane care lucrează sub controlul acestor autorități, precum și reprezentanții oficiali și funcționarii altor autorități ale statelor membre nu divulgă informațiile obținute sau schimbate în temeiul regulamentul menționat și care, prin natura lor, sunt protejate de secretul profesional.
- 55 Pe de altă parte, în temeiul articolului 30 alineatul (1) din Regulamentul nr. 1/2003, Comisia publică în special deciziile prin care aplică amenzi întreprinderilor sau asocierilor de întreprinderi pe care le consideră responsabile de săvârșirea unei încălcări a dreptului Uniunii în materie de înțelegeri. Potrivit articolului 30 alineatul (2) din acest regulament, respectiva publicare indică numele părților și conținutul principal al deciziei, inclusiv sancțiunile aplicate, dar trebuie să țină seama de interesul legitim al întreprinderilor în protejarea secretelor lor de afaceri.
- 56 Articolul 16 alineatul (1) din Regulamentul nr. 773/2004 prevede în esență, la rândul lui, obligația Comisiei de a nu comunica sau de a nu pune la dispoziție informațiile, inclusiv documentele, conținute în dosarul investigației în măsura în care conțin secrete de afaceri sau alte informații confidențiale ale oricărei persoane.

57 În sfârșit, articolul 8 alineatele (1)-(3) din decizia privind funcția și mandatul consilierului-auditor prevede următoarele:

„(1) Atunci când Comisia intenționează să divulge informații care pot constitui un secret de afaceri sau alte informații confidențiale ale unei întreprinderi sau persoane, întreprinderea sau persoana respectivă este informată în scris de [DG COMP] cu privire la intenția Comisiei și la motivele pe care se bazează aceasta. Se stabilește un termen în care întreprinderea sau persoana în cauză poate prezenta observații scrise.

(2) Atunci când se opune divulgării informațiilor respective, întreprinderea sau persoana în cauză poate sesiza în acest sens consilierul-auditor. În cazul în care consilierul-auditor constată că informațiile pot fi divulgate pentru că nu reprezintă un secret de afaceri sau alte informații confidențiale sau pentru că există un interes superior în divulgarea lor, constatarea respectivă este formulată într-o decizie motivată care este notificată întreprinderii sau persoanei în cauză. Decizia precizează data după expirarea căreia informațiile vor fi divulgate. Această dată nu poate fi fixată la mai puțin de o săptămână de la data notificării.

(3) Alineatele (1) și (2) se aplică *mutatis mutandis* divulgării informațiilor prin publicarea lor în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*.”

58 În speță, reclamantele nu contestă că au participat la înțelegerea care a condus la adoptarea deciziei PHP. Reclamantele susțin în schimb că confidențialitatea informațiilor în litigiu rezultă numai din faptul că acestea au fost comunicate în mod voluntar Comisiei, în cadrul programului de clemență, și că publicarea avută în vedere poate astfel să compromită protecția obiectivelor activităților de investigație ale Comisiei.

59 Întrucât domeniul informațiilor care fac obiectul secretului profesional se întinde dincolo de secretele de afaceri ale întreprinderilor (a se vedea în acest sens Hotărârea Curții din 7 noiembrie 1985, Adams/Comisia, 145/83, Rec., p. 3539, punctul 34, și Hotărârea Tribunalului din 30 mai 2006, Bank Austria Creditanstalt/Comisia, T-198/03, Rec., p. II-1429, punctul 29), trebuie să se determine, fără a aduce atingere analizei temeiniciei celui de al treilea motiv, dacă, după cum susțin reclamantele, informațiile trebuie să beneficieze de o protecție în acest temei pur și simplu pentru că au fost comunicate voluntar Comisiei de către o întreprindere cu scopul de a beneficia de programul de clemență.

60 Potrivit articolului 1 al doilea paragraf TUE, în cadrul Uniunii, deciziile se iau cu respectarea deplină a principiului transparenței. Acest principiu se reflectă în articolul 15 TFUE, care garantează, în anumite condiții, un drept de acces al cetățenilor la documentele instituțiilor. În conformitate cu acest principiu și în lipsa unor dispoziții care să prevadă sau să interzică explicit o publicare, regula este posibilitatea instituțiilor de a face publice actele pe care le adoptă. Există și excepții de la această regulă în măsura în care dreptul Uniunii, în special prin intermediul dispozițiilor care garantează respectarea secretului profesional, se opune divulgării acestor acte sau a informațiilor pe care le conțin (a se vedea prin analogie Hotărârea Bank Austria Creditanstalt/Comisia, punctul 59 de mai sus, punctul 69).

61 Nici articolul 339 TFUE și nici articolul 28 din Regulamentul nr. 1/2003 nu indică explicit care informații, în afara secretelor de afaceri, constituie secret profesional. Or, nu se poate deduce din cuprinsul articolului 28 alineatul (2) din Regulamentul nr. 1/2003 că aceasta este situația tuturor informațiilor colectate în temeiul regulamentului menționat, cu excepția celor a căror publicare este obligatorie în temeiul articolului 30. Astfel, ca și articolul 339 TFUE, articolul 28 din Regulamentul nr. 1/2003, care completează și pune în aplicare această dispoziție a dreptului primar în domeniul normelor de concurență aplicabile întreprinderilor, se opune numai divulgării informațiilor care, prin natura lor, fac obiectul secretului profesional (a se vedea prin analogie Hotărârea Bank Austria Creditanstalt/Comisia, punctul 59 de mai sus, punctul 70).

- 62 În plus, este adevărat că, potrivit punctului 75 din Hotărârea Bank Austria/Comisia, punctul 59 de mai sus, și punctului 64 din Hotărârea din 12 octombrie 2007, Pergan Hilfsstoffe für industrielle Prozesse/Comisia, T-474/04, Rep., p. II-4225, în măsura în care confidențialitatea anumitor informații este protejată printr-o excepție de la dreptul de acces la documente prevăzută la articolul 4 din Regulamentul nr. 1049/2001, o astfel de protecție este pertinentă în vederea aprecierii respectării de către Comisie a interdicției prevăzute la articolul 28 alineatul (2) din Regulamentul nr. 1/2003 de a divulga informațiile care, prin natura lor, sunt protejate de secretul profesional.
- 63 Cu toate acestea, ulterior pronunțării acestor hotărâri, Curtea a interpretat articolul 4 din Regulamentul nr. 1049/2001 în sensul în care instituțiilor le este permis să se întemeieze în această privință pe prezumții generale aplicabile anumitor categorii de documente, considerații de ordin general similare fiind susceptibile să se aplice cererilor de divulgare cu privire la documente de aceeași natură. Această interpretare se impune atunci când dispoziția care reglementează procedura prevede totodată norme stricte în ceea ce privește prelucrarea informațiilor obținute sau stabilite în cadrul unei asemenea proceduri (Hotărârea Curții din 28 iunie 2012, Comisia/Éditions Odile Jacob, C-404/10 P, punctele 108, 116 și 118). Or, aceasta este tocmai situația articolului 27 alineatul (2) și a articolului 28 din Regulamentul nr. 1/2003 și a articolelor 6, 8, 15 și 16 din Regulamentul nr. 773/2004, care reglementează în mod restrictiv utilizarea documentelor care figurează în dosarul privind o procedură de aplicare a articolului 101 TFUE (Hotărârea Curții din 27 februarie 2014, Comisia/EnBW Energie Baden-Württemberg, C-365/12 P, punctul 86). În acest context, a lua în considerare articolul 4 din Regulamentul nr. 1049/2001 pentru a interzice Comisiei să publice orice informație la care ar avea dreptul să refuze accesul în temeiul acestei din urmă dispoziții prin invocarea unei prezumții generale ar goli de substanță articolul 30 din Regulamentul nr. 1/2003. Într-adevăr, această interpretare ar avea drept efect lipsirea Comisiei de posibilitatea de a publica însăși esența deciziei sale, întrucât această esență trebuie în mod necesar să reiasă din elementele din dosarul investigației. Pe de altă parte, această interpretare ar avea ca efect practic și răsturnarea sarcinii probei, care, în materia tratamentului confidențial, incumbă solicitantului aplicării unui astfel de tratament, întrucât ar fi suficient ca acesta din urmă să susțină prezumția generală pe care instituțiile o pot invoca în condițiile descrise mai sus și să oblige, în fapt, Comisia să demonstreze că informația în litigiu poate fi inclusă în versiunea publicată a deciziei sale.
- 64 Or, contrar celor susținute, în esență, de reclamante, divulgarea unor informații în legătură cu o încălcare a dreptului concurenței al Uniunii prin publicarea unei decizii care sancționează respectiva încălcare, în temeiul articolului 30 din Regulamentul nr. 1/2003, nu poate, în principiu, să fie confundată cu un acces al terților la documente care figurează în dosarul investigației Comisiei cu privire la o asemenea încălcare. Astfel, în prezenta cauză, publicarea informațiilor privind faptele constitutive ale încălcării care nu figurau în versiunea neconfidențială a deciziei PHP publicată în anul 2007, dacă ar avea loc, nu ar avea ca rezultat comunicarea către terți a unor cereri de clemență adresate de reclamante Comisiei, a unor procese-verbale care consemnează declarațiile orale ale reclamantelor efectuate în temeiul programului de clemență sau a unor documente pe care acestea din urmă le-au predat în mod voluntar Comisiei în cadrul investigației.
- 65 În lumina acestor principii trebuie analizate cele trei condiții cumulative care trebuie să fie îndeplinite pentru ca informațiile să intre, prin natura lor, sub incidența secretului profesional și să beneficieze astfel de protecție împotriva divulgării către public, și anume, în primul rând, ca aceste informații să nu fie cunoscute decât de un număr restrâns de persoane, în al doilea rând, ca divulgarea lor să fie susceptibilă să producă un prejudiciu serios persoanei care le-a furnizat sau unor terți și, în sfârșit, în al treilea rând, ca interesele susceptibile de a fi lezate prin divulgarea unor asemenea informații să fie în mod obiectiv demne de a fi protejate (Hotărârea Bank Austria Creditanstalt/Comisia, punctul 59 de mai sus, punctul 71, și Hotărârea Pergan Hilfsstoffe für industrielle Prozesse/Comisia, punctul 62 de mai sus, punctul 65).

- 66 Comisia susține că prima condiție nu este îndeplinită în speță pentru motivul că informațiile care i-au fost transmise de reclamante în cursul investigației figurau în dosarul la care au avut acces și ceilalți destinatari ai deciziei PHP.
- 67 Această argumentație trebuie înlăturată. Astfel, trebuie efectuată o distincție, în această privință, între protecția care trebuie acordată unor informații care fac obiectul secretului profesional în raport cu persoane, cu întreprinderi sau cu asocieri de întreprinderi care beneficiază de un drept de a fi ascultate în cadrul unei proceduri de aplicare a normelor de concurență și protecția care trebuie acordată unor asemenea informații în raport cu publicul în general [Hotărârea Bank Austria Creditanstalt/Comisia, punctul 59 de mai sus, punctul 29; a se vedea de asemenea, prin analogie, Ordonanța vicepreședintelui Curții din 10 septembrie 2013, Comisia/Pilkington Group, C-278/13 P(R), punctele 56 și 57].
- 68 În acest sens, obligația funcționarilor și a agenților instituțiilor de a nu divulga informațiile aflate în posesia lor care fac obiectul secretului profesional, enunțată la articolul 339 TFUE și pusă în aplicare, în domeniul normelor de concurență aplicabile întreprinderilor, prin articolul 28 alineatul (2) din Regulamentul nr. 1/2003, este atenuată în privința persoanelor cărora articolul 27 alineatul (2) din regulamentul menționat le acordă dreptul de a fi ascultate. Comisia poate comunica unor astfel de persoane anumite informații care fac obiectul secretului profesional, atât timp cât această comunicare este necesară pentru buna desfășurare a procedurii. În asemenea împrejurări este însă necesar să se considere că informațiile sunt cunoscute numai de un număr restrâns de persoane.
- 69 În consecință, norma prevăzută la articolul 27 alineatul (2) din Regulamentul nr. 1/2003, care consacră dreptul părților vizate de investigația Comisiei de a accede la dosarul administrativ, nu aduce atingere protecției împotriva divulgării către public în general a informațiilor comunicate Comisiei în cursul investigației și care fac obiectul secretului profesional.
- 70 În ceea ce privește cea de a doua condiție, reclamantele susțin că divulgarea informațiilor pe care le-au comunicat Comisiei în temeiul programului de clemență le-ar aduce un prejudiciu grav întrucât le-ar dezavantaja în mod semnificativ în raport cu alți destinatari ai deciziei PHP, care nu au cooperat cu Comisia, în cadrul acțiunii în reparație introduse împotriva lor. În plus, potrivit reclamantelor, o astfel de divulgare ar putea de asemenea să lezeze interesul public, întrucât este de natură să descurajeze întreprinderile să denunțe în viitor încălcări ale articolului 81 CE.
- 71 Comisia se opune acestui punct de vedere arătând că divulgarea informațiilor în litigiu nu ar putea cauza un prejudiciu serios reclamantelor întrucât poziția lor pretins mai puțin favorabilă în cadrul acțiunilor civile nu ar fi decât consecința legitimă a participării lor la o încălcare a dreptului concurenței al Uniunii.
- 72 Trebuie să se constate însă că această obiecție a Comisiei vizează exclusiv legitimitatea interesului reclamantelor de a le fi protejată confidențialitatea informațiilor în litigiu, ceea ce reprezintă esența celei de a treia condiții, examinată la punctele 79-89 de mai jos, iar nu caracterul serios, examinat în mod obiectiv, al prejudiciului pe care l-ar putea suferi reclamantele în cazul în care aceste informații ar trebui să fie aduse la cunoștința publicului.
- 73 Or, în această privință, este cert că informațiile în litigiu, a căror publicare depinde de soluția litigiului, constau, în esență, în descrierea elementelor constitutive ale încălcării articolului 81 CE sancționate de Comisie în decizia PHP.
- 74 Astfel, deși Comisia nu a motivat, desigur, în mod specific decizia atacată prin referire la obiectivul de a facilita acțiunile în despăgubire la instanțele naționale, rezultă totuși din dosar că, *prima facie*, publicarea versiunii neconfidențiale mai complete a deciziei PHP avută în vedere de Comisie, în special partea din decizia menționată privind descrierea funcționării înțelegerii, ar fi de natură să permită intervenientei, care reprezintă interesele întreprinderilor care se consideră lezate de încălcarea

dreptului concurenței care a fost constatată în decizie, să stabilească cu mai multă ușurință răspunderea civilă a reclamantelor, precum și pe cea a celorlalte întreprinderi care au participat la această încălcare și, dacă este cazul, întinderea acesteia, în cadrul acțiunii în reparație pe care a introdus-o la Landgericht Dortmund.

- 75 Într-adevăr, versiunea menționată prezintă în mod detaliat contactele coluzive sau acordurile anticoncurențiale la care au participat reclamantele, menționând printre altele nume de produse vizate de respectivele contacte sau acorduri, cifre care privesc prețurile practicate, precum și obiectivele urmărite de participanți în materie de prețuri și de împărțire a cotelor de piață. Asemenea informații sunt apte să faciliteze demonstrarea prejudiciului suferit de persoane fizice sau juridice care, precum întreprinderile ale căror interese sunt reprezentate de intervenientă, se consideră lezate de încălcarea articolului 81 CE sancționată în decizia PHP, precum și a legăturii de cauzalitate care unește încălcarea menționată și prejudiciul invocat.
- 76 Trebuie de altfel să se arate că, în afara explicațiilor furnizate de intervenientă în această privință în memoriul în intervenție și în ședință, Comisia a subliniat, în înscrisurile sale, că aplicarea în sfera privată a interdicției prevăzute la articolul 81 CE ar fi favorizată de publicarea noii versiuni neconfidențiale pe care o are în vedere.
- 77 Prin urmare, chiar fără să fie necesar, în acest stadiu al raționamentului, să se pronunțe cu privire la aspectul dacă, astfel cum pretind reclamantele, publicarea informațiilor în litigiu le-ar defavoriza în cadrul acțiunii în reparație în raport cu alte întreprinderi care au participat la încălcarea sancționată în decizia PHP, dar care nu au dat dovadă de același spirit de cooperare, trebuie să se considere stabilit faptul că divulgarea informațiilor în privința cărora reclamantele au solicitat aplicarea tratamentului confidențial ar fi de natură să le cauzeze un prejudiciu serios.
- 78 Cea de a doua condiție amintită la punctul 65 de mai sus este, așadar, îndeplinită în speță.
- 79 În ceea ce privește, în sfârșit, cea de a treia condiție, trebuie amintit că aceasta implică faptul că aprecierea caracterului confidențial al unei informații necesită o punere în balanță a intereselor legitime care se opun divulgării sale și a interesului general care urmărește ca activitățile instituțiilor să se desfășoare cu respectarea cât se poate de strictă a principiului transparenței (Hotărârile Bank Austria Creditanstalt/Comisia, punctul 59 de mai sus, punctul 71, și Pergan Hilfsstoffe für industrielle Prozesse/Comisia, punctul 62 de mai sus, punctul 65).
- 80 În această privință, în legătură mai întâi cu argumentul reclamantelor potrivit căruia publicarea avută în vedere le-ar expune unui risc crescut de a fi condamnate în cadrul unor acțiuni civile introduse împotriva lor, în special de intervenientă, din cauza participării lor la încălcarea sancționată în decizia PHP, trebuie arătat de la bun început că nu se cuvine în principiu nicio protecție specială interesului unei întreprinderi căreia Comisia i-a aplicat o amendă pentru încălcarea dreptului concurenței pentru ca detaliile comportamentului ilicit care îi este reproșat să nu fie divulgate publicului, ținând seama de interesul publicului de a cunoaște cât mai detaliat posibil motivele oricărei acțiuni a Comisiei, de interesul operatorilor economici de a ști care sunt comportamentele susceptibile să îi expună la sancțiuni și de interesul persoanelor prejudiciate prin încălcare de a cunoaște detaliile acesteia pentru a putea să își valorifice în justiție, dacă este cazul, drepturile împotriva întreprinderilor sancționate și ținând seama de posibilitatea de care dispune această întreprindere de a supune o astfel de decizie unui control jurisdicțional (Hotărârile Bank Austria Creditanstalt/Comisia, punctul 59 de mai sus, punctul 78, și Pergan Hilfsstoffe für industrielle Prozesse/Comisia, punctul 62 de mai sus, punctul 72; a se vedea prin analogie Hotărârea Curții AELS din 21 decembrie 2012, DB Schenker/EFTA Surveillance Authority, E-14/11, *Report of the EFTA Court*, p. 1178, punctul 189).

- 81 În consecință, reclamantele nu se pot opune în mod legitim publicării de către Comisie a unor informații care descriu în mod detaliat participarea lor la încălcarea sancționată în decizia PHP pentru motivul că această publicare le expune unui risc crescut de a trebui să își asume consecințele, în materie de răspundere civilă, ale participării lor la încălcarea menționată.
- 82 Cu toate acestea, independent de cel de al treilea motiv, reclamantele susțin, în esență, că decizia atacată, întrucât descurajează întreprinderile să denunțe încălcările dreptului concurenței al Uniunii de care acestea au cunoștință și să coopereze cu Comisia pentru a beneficia de programul de clemență al acesteia, este de natură să afecteze eficacitatea politicii de luptă împotriva încălcărilor dreptului Uniunii în materie de înțelegeri. Or, acest interes ar fi demn de protecție, întrucât programul de clemență are un impact esențial asupra efectivității globale a dreptului Uniunii în materie de înțelegeri. Reclamantele adaugă în acest context, în esență, că, întrucât informațiile a căror publicare este avută în vedere le vizează mai mult decât pe alte întreprinderi care nu au solicitat clemența, o astfel de publicare le-ar dezavantaja în mod disproporționat în cadrul procedurilor în fața instanțelor naționale, ceea ce ar pune în pericol eficacitatea programului de clemență.
- 83 În această privință, este necesar să se arate, pe de o parte, că eficacitatea programelor de clemență ar putea fi afectată de comunicarea documentelor referitoare la o procedură de clemență către persoanele care intenționează să inițieze o acțiune în despăgubire, chiar dacă autoritățile naționale de concurență sau Comisia acordă solicitantului de clemență o scutire totală sau parțială de amenda pe care ar fi putut să i-o aplice (a se vedea prin analogie Hotărârea Curții din 14 iunie 2011, Pfleiderer, C-360/09, Rep., p. I-5161, punctul 26). Într-adevăr, o persoană implicată într-o încălcare a dreptului concurenței, confruntată cu eventualitatea unei astfel de comunicări, ar putea fi descurajată să utilizeze posibilitatea oferită de asemenea programe de clemență, ținând seama în special de faptul că documentele comunicate Comisiei sau declarațiile date acesteia în acest context pot să prezinte un caracter autoincriminator.
- 84 Pe de altă parte, dreptul de a obține repararea prejudiciilor cauzate de un contract sau de un comportament susceptibil să restrângă sau să denatureze concurența este de natură să contribuie în mod substanțial la menținerea unei concurențe reale în Uniune (a se vedea Hotărârea Curții din 6 noiembrie 2012, Otis și alții, C-199/11, punctul 42 și jurisprudența citată) și participă în acest mod la realizarea unui obiectiv de interes public (a se vedea în acest sens și prin analogie Hotărârea DB Schenker/EFTA Surveillance Authority, punctul 80 de mai sus, punctul 132).
- 85 În aplicarea acestor principii, Curtea, sesizată cu o întrebare preliminară în cadrul unor litigii privind cereri ale unor întreprinderi care se considerau lezate de încălcări ale dreptului concurenței de a avea acces la dosarele investigațiilor deținute de autoritățile naționale de concurență, a invitat instanțele naționale sesizate cu aceste litigii să efectueze o evaluare comparativă a intereselor care justifică comunicarea informațiilor furnizate în mod voluntar de solicitanții de clemență și a protecției acestora (Hotărârea Curții Pfleiderer, punctul 83 de mai sus, punctul 30, și Hotărârea din 6 iunie 2013, Donau Chemie și alții, C-536/11, punctele 30 și 31).
- 86 Se impune evaluarea relevanței acestei jurisprudențe în speță.
- 87 Așa cum rezultă din cuprinsul punctului 64 de mai sus, prezenta cauză nu privește contestarea unui refuz al accesului la documente privind o procedură în materie de concurență, aflată în centrul cauzelor în care s-au pronunțat Hotărârile Pfleiderer, punctul 83 de mai sus, și Donau Chemie și alții, punctul 85 de mai sus, ci publicarea pe care o are în vedere Comisia a anumitor informații cuprinse în documente sau declarații care i-au fost date în mod voluntar de reclamante cu scopul de a beneficia de programul de clemență.
- 88 În speță, reclamantele se limitează să susțină, în termeni generali, că publicarea informațiilor pe care le-au comunicat în mod voluntar în cursul investigației cu speranța de a beneficia de programul de clemență ar aduce atingere obiectivului activităților de investigație ale Comisiei.

- 89 În aceste condiții, trebuie să se constate că, chiar dacă această afirmație este adevărată, ea nu pune în evidență existența unei norme de drept pe care Comisia ar fi încălcat-o prin simplul fapt că publicarea avută în vedere a informațiilor furnizate în cadrul clemenței ar putea avea un efect asupra punerii în aplicare a programului menționat în ceea ce privește investigațiile viitoare. În plus, acest argument determinat implică interesul publicului de a cunoaște cât mai detaliat posibil motivele oricărei acțiuni a Comisiei, interesul operatorilor economici de a ști care sunt comportamentele susceptibile să îi expună la sancțiuni și, în sfârșit, interesul Comisiei de a conserva efectul util al programului său de clemență. Or, aceste interese specifice nu sunt proprii reclamantelor, astfel încât îi revine numai Comisiei sarcina de a evalua în mod comparativ, în împrejurările speței, eficacitatea programului de clemență, pe de o parte, și interesul publicului și al operatorilor economici de a se informa cu privire la conținutul deciziei sale și de a acționa pentru a-și proteja drepturile, pe de altă parte.
- 90 Această concluzie nu poate fi repusă în discuție de argumentul reclamantelor potrivit căruia, în esență, informațiile pentru care au solicitat aplicarea tratamentului confidențial nu sunt esențiale pentru înțelegerea dispozitivului deciziei PHP și nu intră, așadar, în sfera obligației de publicare ce incumbă Comisiei în temeiul articolului 30 alineatul (2) din Regulamentul nr. 1/2003. În acest sens, chiar fără a fi necesar să se aprecieze dacă aceasta este situația, este suficient să se constate că, având în vedere constatarea de la punctul 80 de mai sus, această dispoziție nu vizează restrângerea libertății Comisiei de a publica în mod voluntar o versiune a deciziei sale care să fie mai completă decât minimul necesar și de a include în aceasta și informații a căror publicare nu este cerută, în măsura în care divulgarea lor nu este incompatibilă cu protecția secretului profesional (Hotărârea Bank Austria Creditanstalt/Comisia, punctul 59 de mai sus, punctul 79).
- 91 De asemenea, argumentul reclamantelor întemeiat pe articolul 16 alineatul (1) din Regulamentul nr. 773/2004 nu poate fi primit întrucât, astfel cum reiese din considerațiile care precedă, acestea nu au demonstrat că informațiile în privința cărora solicitau aplicarea tratamentului confidențial în speță constituiau fie secrete de afaceri, fie alte informații confidențiale.
- 92 În aceste împrejurări, trebuie de asemenea respins ca inoperant argumentul reclamantelor potrivit căruia caracterul confidențial al informațiilor în litigiu nu ar fi afectat de scurgerea timpului.
- 93 În ceea ce privește trimiterea făcută de reclamante la Hotărârea Curții din 16 iulie 1992, Asociación Española de Banca Privada și alții (C-67/91, Rec., p. I-4785), aceasta este lipsită de relevanță în speță, cauza respectivă deosebindu-se într-un punct esențial de prezenta cauză.
- 94 Astfel, fără chiar să fie necesar să se amintească diferențele care există între articolul 20 alineatul (1) din Regulamentul nr. 17 al Consiliului din 6 februarie 1962, primul regulament de punere în aplicare a articolelor [81 CE] și [82 CE] (JO 1962, 13, p. 204, Ediție specială, 08/vol. 1, p. 3), și articolul 28 alineatul (1) din Regulamentul nr. 1/2003, care îl înlocuiește, este suficient să se constate că această hotărâre privea utilizarea de către autoritățile naționale, ca mijloace de probă, a unor informații colectate de Comisie de la întreprinderi și care nu fuseseră menționate într-o decizie a acesteia de sancționare a unei încălcări a dreptului concurenței, publicată în condițiile prevăzute de articolul 21 din Regulamentul nr. 17, Curtea considerând că o asemenea utilizare era interzisă întrucât nu avea legătură cu motivul pentru care fuseseră colectate informațiile (Hotărârea Asociación Española de Banca Privada și alții, punctul 93 de mai sus, punctele 35-38 și 47-54).
- 95 Dimpotrivă, după cum rezultă din Hotărârea Evonik Degussa/Comisia, punctul 34 de mai sus (punctele 170-175), publicarea de către Comisie a unei versiuni neconfidențiale a deciziilor pe care le adoptă în aplicarea articolului 23 din Regulamentul nr. 1/2003, conținând informații care i-au fost comunicate în mod voluntar de întreprinderi pentru a beneficia de programul de clemență, nu poate fi calificată ca fiind fără legătură cu motivul pentru care au fost colectate respectivele informații.
- 96 Rezultă că al doilea motiv nu este întemeiat și trebuie respins.

Cu privire la al treilea motiv, întemeiat pe o încălcare a încrederii legitime a reclamantelor, a principiului securității juridice și a principiului bune administrări

- 97 Reclamantele susțin că decizia atacată, în măsura în care autorizează publicarea unei versiuni neconfidențiale a deciziei PHP conținând informații pe care acestea le-au prezentat în mod voluntar Comisiei în temeiul programului de clemență, le încalcă așteptările legitime și încalcă astfel principiul securității juridice și dreptul la bună administrare, garantat de articolul 41 din Carta drepturilor fundamentale.
- 98 Reclamantele susțin mai întâi în această privință că au primit asigurări precise, prin comunicările privind cooperarea din 2002 și din 2006, cu privire la păstrarea caracterului confidențial al informațiilor pe care le-au comunicat Comisiei în temeiul cererii lor de clemență. Aceste asigurări ar rezulta nu numai din modul de redactare a acestor comunicări, în special referirea la faptul că solicitantele clemenței ar putea fi descurajate să coopereze dacă poziția lor în acțiunile civile ar fi mai puțin favorabilă decât cea a întreprinderilor care nu cooperează, ci și din practica anterioară a Comisiei. Reclamantele subliniază că Comisia nu și-a modificat decât foarte recent politica în materie de protecție a declarațiilor și a documentelor prezentate în mod voluntar de întreprinderi în cadrul programului său de clemență.
- 99 Reclamantele contestă, pe de altă parte, argumentul Comisiei potrivit căruia practica sa nu includea, până în prezent, acceptarea cererilor de confidențialitate privind informațiile care i-au fost comunicate în mod voluntar în cadrul programului său de clemență. Reclamantele citează în această privință mai multe decizii anterioare ale Comisiei de aplicare de amenzi pentru încălcarea articolului 81 CE. Deși reclamantele admit, desigur, că există cazuri în care au fost publicate decizii de constatare a unor încălcări ale articolului 81 CE fără a fi oculte informațiile prezentate Comisiei în temeiul clemenței, nu se poate exclude că acest lucru rezultă din faptul că întreprinderile care comunicaseră respectivele informații nu solicitaseră aplicarea tratamentului confidențial în privința lor.
- 100 Încrederea legitimă a reclamantelor și-ar găsi de asemenea originea în împrejurarea că Comisia publicase deja o versiune neconfidențială a deciziei PHP în anul 2007, că această versiune nu fusese prezentată ca fiind provizorie și că regulile aplicabile în materia publicării nu prevedeau posibilitatea de a publica o versiune neconfidențială mai detaliată a deciziei menționate. Prezenta cauză s-ar distinge, cu privire la acest din urmă punct, de alte cauze în care Comisia a publicat versiuni neconfidențiale provizorii ale deciziilor de constatare a unor încălcări ale articolului 81 CE, în așteptarea unei soluționări definitive a problemelor de confidențialitate.
- 101 Comisia și intervenienta contestă această argumentație.
- 102 În această privință, trebuie subliniat cu titlu introductiv că, în conformitate cu raționamentul expus la punctele 34-36 de mai sus, decizia atacată trebuie analizată în contextul procedurii administrative care a condus la adoptarea sa și că decizia menționată include, prin urmare, luările de poziție ale Comisiei în legătură cu publicarea avută în vedere, în măsura în care acestea privesc aspecte care nu fac parte din mandatul consilierului-auditor.
- 103 În consecință, simpla împrejurare că consilierul-auditor nu avea competența de a se pronunța cu privire la argumentele întemeiate de reclamante pe o încălcare a principiilor încrederii legitime și securității juridice nu aduce atingere competenței instanței Uniunii de a se pronunța cu privire la aceste argumente în cadrul prezentei acțiuni (a se vedea prin analogie Hotărârea Evonik Degussa/Comisia, punctul 34 de mai sus, punctul 133).
- 104 Cu privire la fond, trebuie amintit că, adoptând norme de conduită precum cele cuprinse în Comunicările privind cooperarea din 2002 și din 2006 și anunțând, prin intermediul publicării acestora, că le va aplica în viitor situațiilor vizate de acestea, Comisia își limitează exercitarea propriei puteri de apreciere și nu se poate abate de la aceste norme fără justificare, în caz contrar riscând să fie

sanționată, dacă este cazul, în temeiul unei încălcări a principiilor generale de drept precum egalitatea de tratament sau protecția încrederii legitime (a se vedea în acest sens și prin analogie Hotărârea Curții din 28 iunie 2005, Dansk Rørindustri și alții/Comisia, C-189/02 P, C-202/02 P, C-205/02 P-C-208/02 P și C-213/02 P, Rec., p. I-5425, punctul 211, și Hotărârea Tribunalului din 8 octombrie 2008, Carbone-Lorraine/Comisia, T-73/04, Rep., p. II-2661, punctul 71).

- 105 În plus, potrivit unei jurisprudențe constante, dreptul de a se prevala de principiul încrederii legitime aparține oricărui justițiabil pe care o instituție a Uniunii l-a determinat să nutrească speranțe întemeiate prin furnizarea unor asigurări precise [Hotărârea Curții din 11 martie 1987, Van den Bergh en Jurgens și Van Dijk Food Products (Lopik)/CEE, 265/85, Rec., p. I-1155, punctul 44, și Hotărârea Curții din 16 decembrie 2010, Kahla Thüringen Porzellan/Comisia, C-537/08 P, Rep., p. I-12917, punctul 63].
- 106 În speță, în primul rând, trebuie respins argumentul reclamantelor potrivit căruia interdicția impusă Comisiei de a face publice în orice împrejurări informații conținute în cererile de clemență sau în declarații efectuate în temeiul programului de clemență ar rezulta din Comunicarea privind cooperarea din 2002 sau chiar din cea din 2006.
- 107 Este adevărat că rezultă din cuprinsul punctelor 32 și 33 din Comunicarea privind cooperarea din 2002 că „nicio declarație scrisă făcută Comisiei [în acest temei] nu poate fi divulgată sau utilizată în orice alte scopuri decât aplicarea articolului 81 [CE]” și că „Comisia consideră în general că divulgarea, în orice moment, a documentelor primite [în cadrul unei cereri de clemență] ar putea aduce atingere protejării scopului inspecțiilor și investigațiilor în sensul articolului 4 alineatul (2) din Regulamentul (CE) nr. 1049/2001”. Este de asemenea adevărat că Comisia a precizat în Comunicarea privind cooperarea din 2006, a cărei adoptare este ulterioară perioadei în care reclamantele au cooperat cu ancheta care a condus la adoptarea deciziei PHP, pe de o parte, că inițiativele anumitor întreprinderi de a-i prezenta în mod spontan ceea ce știau cu privire la o înțelegere, precum și cu privire la rolul lor în această înțelegere „nu ar trebui să fie descurajate prin decizii de prezentare a dovezilor emise în proceduri civile” (punctul 6) și, pe de altă parte, că „[a]ltoare părți, cum ar fi petenții, nu li se acord[ă] accesul la declarațiile întreprinderilor” efectuate în temeiul clemenței (punctul 33).
- 108 Însă, după cum subliniază în mod întemeiat Comisia, aceste diverse angajamente nu privesc decât divulgarea documentelor care îi sunt prezentate în mod voluntar de întreprinderile care doresc să beneficieze de programul de clemență și declarațiile efectuate de întreprinderile respective în acest temei. Mai mult, decizia Comisiei, la care ea se referă în înscrisurile sale, de a refuza EnBW Energie Baden-Württemberg AG accesul la ansamblul documentelor care figurează în dosarul administrativ privind procedura în cazul COMP/F/38.899 – Instalații de comutație cu izolație în gaz trebuie să fie interpretată în lumina acestor angajamente.
- 109 Aceste angajamente furnizează în plus o clarificare a motivului care stă la baza deciziei Comisiei de a elimina din versiunea neconfidențială mai detaliată a deciziei PHP a cărei publicare este avută în vedere toate informațiile de natură să permită identificarea directă sau indirectă a sursei informațiilor care i-au fost comunicate de reclamante cu scopul de a beneficia de programul de clemență.
- 110 În al doilea rând, trebuie arătat că distincția reflectată la punctele 106-109 de mai sus nu este contrazisă de declarațiile sau de luările de poziție ale Comisiei la care se referă reclamantele.
- 111 Astfel, în ceea ce privește, mai întâi, fragmentul din scrisoarea adresată de directorul general al DG COMP unui magistrat din Statele Unite ale Americii în octombrie 2011, în care ar fi arătat că „[p]olitica constantă a Comisiei este aceea că declarațiile redactate în mod specific de întreprinderi pentru a fi prezentate în cadrul programului de clemență sunt protejate împotriva divulgării înainte și după investigația sa”, acesta nu este relevant în speță. După cum observă în mod întemeiat Comisia, acest fragment nu face de fapt decât să reflecte voința sa de a proteja împotriva divulgării declarațiile care sunt efectuate de întreprinderi în cadrul programului de clemență. În schimb, nu se poate deduce

din acest fragment că directorul general al DG COMP a sugerat existența unei politici a Comisiei de garantare a confidențialității oricărei informații comunicate în mod voluntar de o întreprindere care solicită să beneficieze de programul de clemență, în special în cadrul publicării deciziilor pe care Comisia le adoptă în temeiul articolului 23 din Regulamentul nr. 1/2003.

- 112 Un raționament analog se aplică fragmentului din declarațiile efectuate de Comisie în calitate de *amicus curiae* în fața High Court of Justice (England & Wales) [Înalta Curte de Justiție (Anglia și Țara Galilor), Regatul Unit] în noiembrie 2011, citat de reclamante, întrucât Comisia s-a limitat să amintească în acest fragment „[p]olitica sa constantă [potrivit căreia] declarațiile redactate în mod specific de întreprinderi pentru a fi prezentate în cadrul programului de clemență [erau] protejate împotriva divulgării înainte și după investigația sa”.
- 113 În ceea ce privește apoi referirea la o reuniune a Rețelei europene de concurență care a avut loc la 23 mai 2012, reclamantele se limitează să arate că s-a subliniat în cadrul acesteia că protecția împotriva divulgării cererilor de clemență ca atare, iar nu, în principiu, a informațiilor pe care acestea le conțineau, era fundamentală în vederea punerii în aplicare eficace a normelor de concurență ale Uniunii.
- 114 Referitor la trimiterile efectuate de reclamante la punctul de vedere susținut de Comisie în cauzele în care s-au pronunțat Hotărârea Tribunalului din 22 mai 2012, EnBW Energie Baden-Württemberg/Comisia (T-344/08), și Hotărârea Curții Comisia/EnBW Energie Baden-Württemberg, punctul 62 de mai sus, precum și Hotărârea Tribunalului din 15 decembrie 2011, CDC Hydrogene Peroxide/Comisia (T-437/08, Rep., p. II-8251), acestea sunt lipsite de relevanță în speță, deoarece, după cum subliniază în mod întemeiat Comisia, aceste cauze priveau fie o decizie de refuz al accesului la dosarul investigației privind o încălcare a articolului 81 CE, fie o decizie de refuz al accesului la cuprinsul unui dosar al investigației privind o astfel de încălcare. Rezultă de aici că punctul de vedere susținut de Comisie în acest cadru nu a putut da naștere unei așteptări legitime a reclamantelor potrivit căreia Comisia s-ar abține să aducă la cunoștința publicului orice informație pe care ele i-ar fi comunicat-o în mod voluntar în cadrul investigației cu scopul de a beneficia de programul de clemență.
- 115 În sfârșit, reclamantele arată că Comisia a indicat, într-un memoriu prezentat în fața Antitrust Modernization Commission (Comisia de modernizare a dreptului înțelegerilor și abuzului de poziție dominantă, Statele Unite) în aprilie 2006, că „divulgarea unor informații furnizate în mod spontan în cursul investigației riscă să compromită grav eficacitatea măsurilor luate de Comisie și de celelalte autorități pentru a aplica dreptul concurenței”.
- 116 Cu toate acestea, deși această declarație privește, desigur, informațiile comunicate Comisiei în cadrul cererilor de clemență, iar nu, ca atare, cererile de clemență sau declarațiile efectuate în temeiul unor astfel de cereri, nu este mai puțin adevărat că declarația menționată este, din acest punct de vedere, izolată din perspectiva constatărilor care figurează la punctele 111-114 de mai sus.
- 117 De altfel, Comisia subliniază în mod întemeiat diferența care există între o publicare precum cea avută în vedere în speță și divulgarea unor informații obținute în temeiul clemenței în contextul procedurilor pendinte în fața autorităților de urmărire în justiție și de sancționare a unei încălcări a dreptului concurenței dintr-un stat terț, cum ar fi Statele Unite. Într-adevăr, după cum s-a subliniat deja la punctul 95 de mai sus, divulgarea unor astfel de informații prin intermediul unei publicări în temeiul articolului 30 din Regulamentul nr. 1/2003 nu constituie o utilizare în alte scopuri decât cele în care au fost colectate informațiile menționate în sensul articolului 28 alineatul (1) din același regulament, și anume urmărirea în justiție și sancționarea încălcărilor dreptului concurenței al Uniunii. În schimb, Comisia a putut să considere, fără să se contrazică cu privire la acest aspect, că norma cuprinsă în articolul 28 alineatul (1) din Regulamentul nr. 1/2003 era susceptibilă să constituie un obstacol pentru

divulgarea către autoritățile unui stat terț a conținutului cererilor de clemență sau al declarațiilor efectuate în fața sa în acest temei, fără a aduce atingere eventualelor obligații de cooperare care îi reveneau în temeiul angajamentelor internaționale ale Uniunii.

- 118 În al treilea rând, trebuie analizat argumentul reclamantelor potrivit căruia încălcarea încrederii lor legitime își găsea sursa deopotrivă în practica anterioară a Comisiei constând în nedivulgarea informațiilor care îi erau comunicate în mod voluntar de întreprinderi în temeiul cererilor de clemență și în privința cărora respectivele întreprinderi solicitaseră aplicarea tratamentului confidențial. Această practică ar fi ilustrată de versiunea neconfidențială a deciziei PHP publicată în anul 2007, care reflectă cererile de aplicare a tratamentului confidențial prezentate de reclamante și care, spre deosebire de alte versiuni publicate ale unor decizii de sancționare a încălcărilor dreptului concurenței al Uniunii, nu a fost calificată drept provizorie de către Comisie.
- 119 În această privință, este necesar să se arate că, presupunându-se chiar că o asemenea practică ar fi fost dovedită, aceasta nu ar fi putut da naștere încrederii legitime a reclamantelor în faptul că Comisia nu o va modifica în viitor.
- 120 Astfel, deși respectarea principiului încrederii legitime face parte dintre principiile fundamentale ale dreptului Uniunii, operatorii economici nu pot să aibă încredere legitimă în menținerea unei situații existente care poate fi modificată în cadrul puterii de apreciere a instituțiilor Uniunii (Hotărârea Curții din 15 iulie 1982, Edeka, 245/81, Rec., p. 2745, punctul 27; a se vedea Hotărârea Tribunalului din 8 septembrie 2010, Deltafina/Comisia, T-29/05, Rep., p. II-4077, punctul 426 și jurisprudența citată).
- 121 În speță, reiese din examinarea celui de al doilea motiv de mai sus că informațiile în privința publicării cărora reclamantele se opun nu pot fi considerate, având în vedere argumentația prezentată de acestea în cursul procedurii administrative și în cadrul prezentei proceduri jurisdicționale, ca fiind confidențiale prin natura lor.
- 122 Or, Comisia dispune de o largă marjă de apreciere pentru a decide să publice sau să nu publice astfel de informații. Într-adevăr, ținând seama de principiile amintite la punctele 60 și 61 de mai sus, articolul 30 alineatul (2) din Regulamentul nr. 1/2003 trebuie interpretat în sensul că limitează obligația de publicare ce incumbă Comisiei doar la menționarea părților interesate și a esenței deciziilor la care se face trimitere în cuprinsul primului alineat al acestei dispoziții, în vederea facilitării sarcinii Comisiei de a informa publicul cu privire la existența și la conținutul deciziilor, ținând seama în special de constrângerile lingvistice legate de o publicare în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*. În schimb, această dispoziție nu restrânge posibilitatea Comisiei, dacă consideră oportun și dacă resursele îi permit, să publice textul integral sau cel puțin o versiune foarte detaliată a deciziilor sale, sub rezerva protecției datorate secretelor de afaceri și altor informații confidențiale (a se vedea prin analogie Hotărârea Bank Austria Creditanstalt/Comisia, punctul 59 de mai sus, punctul 76).
- 123 Deși Comisia este supusă unei obligații generale de a nu publica decât versiuni neconfidențiale ale deciziilor sale, nu este necesar, pentru a garanta respectarea acesteia, ca articolul 30 alineatul (2) din Regulamentul nr. 1/2003 să fie interpretat în sensul că ar acorda un drept specific destinatarilor deciziilor adoptate în temeiul articolelor 7-10, 23 și 24 din regulamentul menționat, permițându-le să se opună publicării de către Comisie în Jurnalul Oficial și, dacă este cazul, pe site-ul internet al acestei instituții a unor informații care, deși nu sunt confidențiale, nu sunt esențiale pentru înțelegerea dispozitivului acestor decizii (a se vedea prin analogie Hotărârea Bank Austria Creditanstalt/Comisia, punctul 59 de mai sus, punctul 77). Așadar, articolul 30 alineatul (2) din Regulamentul nr. 1/2003 nu vizează restrângerea libertății Comisiei de a publica în mod voluntar o versiune a deciziei sale care să fie mai completă decât minimumul necesar și de a include în aceasta și informații a căror publicare nu este cerută, în măsura în care divulgarea lor nu este incompatibilă cu protecția secretului profesional (Hotărârea Bank Austria Creditanstalt/Comisia, punctul 59 de mai sus, punctul 79).

- 124 Prin urmare, rezultă din această marjă de apreciere că, potrivit jurisprudenței amintite la punctul 120 de mai sus, reclamantele, dacă se presupune că este dovedită practica administrativă anterioară la care acestea fac trimitere, nu puteau dobândi nicio încredere legitimă în menținerea ei.
- 125 Această concluzie se impune cu atât mai mult în speță cu cât publicarea unor informații detaliate privind o încălcare a dreptului Uniunii în materia înțelegerilor este de natură să faciliteze stabilirea răspunderii civile a întreprinderilor responsabile pentru o astfel de încălcare și în acest mod să întărească aplicarea dreptului menționat în sfera privată. Trebuie de asemenea să se țină seama în această privință de faptul că Comisia a subliniat, la punctul 31 din Comunicarea privind cooperarea din 2002 și la punctul 39 din Comunicarea privind cooperarea din 2006, că „[f]aptul că se acord[a] imunitatea la amenzi sau reducerea cuantumului acestora nu p[utea] proteja o întreprindere de consecințele de drept civil ale participării sale la o încălcare a articolului 81 [CE]”.
- 126 În ceea ce privește argumentul reclamantelor potrivit căruia încrederea lor legitimă în faptul că Comisia nu va divulga informațiile comunicate în mod voluntar în cursul anchetei își găsește originea în publicarea unei prime versiuni neconfidențiale a deciziei PHP în anul 2007, ținând seama de cererile de confidențialitate pe care le prezentaseră reclamantele, nici acesta nu poate fi primit.
- 127 Desigur, Comisia nu a calificat în mod expres drept provizorie această primă versiune neconfidențială a deciziei PHP, publicată în anul 2007.
- 128 Cu toate acestea, trebuie amintit că, la acel moment, Tribunalul interpretase deja articolul 21 alineatul (2) din Regulamentul nr. 17, care corespunde, în esență, articolului 30 alineatul (2) din Regulamentul nr. 1/2003, în sensul că această dispoziție nu viza restrângerea libertății de care dispunea Comisia de a publica în mod voluntar o versiune a deciziei sale care să fie mai completă decât minimul necesar și de a include în aceasta și informații a căror publicare nu era cerută, în măsura în care divulgarea lor nu era incompatibilă cu protecția secretului profesional (Hotărârea Bank Austria Creditanstalt/Comisia, punctul 59 de mai sus, punctul 79). În acest context, este necesar să se considere că simpla împrejurare că Comisia a publicat o primă versiune neconfidențială a deciziei PHP în anul 2007 și că nu a calificat-o drept provizorie nu a putut furniza reclamantelor nicio asigurare precisă că o nouă versiune neconfidențială mai detaliată a deciziei menționate nu ar fi publicată ulterior, în sensul jurisprudenței amintite la punctul 105 de mai sus.
- 129 Pe de altă parte, întrucât reclamantele nu au prezentat niciun element de natură să stabilească faptul că Comisia s-ar fi angajat în mod specific față de acestea să nu publice o versiune neconfidențială a deciziei PHP care să conțină mai multe informații decât cea publicată pe site-ul internet al DG COMP în septembrie 2007, ele nu se pot întemeia doar pe această publicare pentru a deduce de aici existența unei încrederi legitime în acest sens.
- 130 În sfârșit, criticile întemeiate pe o nerespectare a principiilor securității juridice, precum și a dreptului la bună administrare trebuie de asemenea să fie înlăturate, raționamentul invocat de reclamante în susținerea acestora confundându-se, în esență, cu cel invocat în susținerea criticii întemeiate pe o încălcare a principiului încrederii legitime.
- 131 În consecință, cel de al treilea motiv nu este întemeiat și trebuie, prin urmare, să fie respins, ca și acțiunea în ansamblul său.

Cu privire la cheltuielile de judecată

- 132 Potrivit articolului 87 alineatul (2) din Regulamentul de procedură, partea care cade în pretenții este obligată, la cerere, la plata cheltuielilor de judecată.

¹³³ Întrucât reclamantele au căzut în pretenții, se impune obligarea acestora la plata cheltuielilor de judecată, conform concluziilor Comisiei și ale intervenientei.

Pentru aceste motive,

TRIBUNALUL (Camera a treia)

declară și hotărăște:

- 1) **Respinge acțiunea.**
- 2) **Obligă Akzo Nobel NV, Akzo Chemicals Holding AB și Eka Chemicals AB la plata cheltuielilor de judecată, inclusiv a celor aferente procedurii măsurilor provizorii.**

Papasavvas

Forwood

Bieliūnas

Pronunțată astfel în ședință publică la Luxemburg, la 28 ianuarie 2015.

Semnături